

primer, je li istina da ste im se morali obraćati sa 'gospodine' i skidati kapu kad ste prolazili mimo njih?"

Starac kao da se bio duboko zamislio. Pre no što je odgovorio, on otpi oko četvrtinu svog piva.

"Jeste", reče. "Voleli su da se čovek do'vati za kapu pred njima. Iz poštovanja. Ja lično, ja to nisam voleo, al' eto, puno puta sam i ja skid'o kapu. Moralo se, eto."

"A da li je bio običaj - ja vam samo navodim šta sam pročitao u udžbenicima istorije da li je bio običaj da vas ti ljudi i njihove sluge guraju sa trotoara u kanal?"

"Jedan me je gurnuo", reče starac. "Sećam se k'o da je juče bilo. To se baš dogodilo uveče na dan veslačke trke Tradicionalna veslačka trka između Oksforda i Kembridža; prim. prev. - a na taj dan su uvek žestoko lumpovali - i sudarim se ja s jednim mladićem. Ide on tako i tetura, a ja naletim na njega, onako slučajno. Kaže on meni 'Što ne gledaš', kaže, kud ideš?' Kažem ja njemu, 'šta 'oćeš', kažem, 'nije valjda trotoar tvoj?' Kaže on meni 'Nemoj da si bezobrazan, glavu ću da ti otkinem.' Kažem ja njemu 'Ti si pijan', kažem 'sa'ću da pozovem pandura.' A on, zamislite vi to, on mene gurne u grudi i malte nisam pao pod autobus. E sad, znate, ja sam tad bio mlad; pokaz'o bi ja njemu da nije..."

Vinstona zahvati osećanje bespomoćnosti. Starčevo pamćenje nije bilo ništa drugo do gomila nevažnih detalja. Čovek bi ga mogao ispitivati ceo dan, pa opet ne saznati ništa od značenja. Partijski istorijski spisi mogli su u izvesnom smislu i biti istiniti; možda čak i potpuno istiniti. On učini poslednji pokušaj.

"Možda se nisam jasno izrazio", reče on. "Hoću da kažem ovo. Vi ste živi već veoma dugo; polovinu života proživeli ste pre Revolucije. Već 1925. godine vi ste bili odrastao čovek. Smatrate li, sudeći po onome čega se sećate, da je život tada bio bolji nego danas? Ili gori? Kad biste mogli birati, da li biste radije živeli u ono vreme ili danas?"

Starac se zamišljeno zagleda u metu za strelice. Zatim otpi pivo, sporije nego prvi put. Kad je progovorio, u glasu mu se oseti neka trpeljiva, filozofska nota, kao da ga je pivo bilo omekšalo.

"Znam šta bi 'teli da vam kažem", reče on. "'Teli bi da vam kažem da bi' radije bio mlad. To bi vam skoro svako rek'o. Ko je mlad, on je i zdrav, i jak. A ko dođe u moje godine, njemu nikad nije dobro. Noge me bole da vam ne mogu reći, a bešika: ubi bože. Diže me noću po pe'ses' puta. A opet, kad pogledate, nije ni loše kad je čovek star. Nema više one iste brige. Nema ništa da se majmuniše oko žena, a to vam je velika stvar. Ja nisam bio sa ženom evo skoro tri'es' godina, ako mi verujete, nit' mi je na pamet palo."

Vinston se navali na prozorski okvir. Nije vredelo produžavati. Htede da uzme još piva, kad se starac najednom diže i žurno odgega do smradnog pisoara na drugom kraju prostorije. Onih naknadnih pola litra već je delovalo. Vinston ostade da sedi još minut ili dva, zagledan u svoju praznu kriglu, i skoro ne primeti da ga noge ponovo iznesoše na ulicu. Najkasnije za dvadeset godina, razmišljao je on, na ogromno i jednostavno pitanje 'Da li je život pre Revolucije bio bolji nego danas?' više se nikako neće moći odgovoriti. Uostalom, na njega se već sada nije moglo odgovoriti, pošto ono nekoliko raštrkanih ljudi koji su preživeli iz tih davnih vremena više nije bilo u stanju da jedno doba uporedi s drugim. Oni su se sećali miliona beskorisnih stvari i događaja: svađe sa drugom na poslu, potrage za izgubljenom pumpom za bicikl, vrtloga prašine u neko vetrovito jutro pre sedamnaest godina, izraza na licu odavno umrle sestre; ali stvari od značaja bile su van njihovog vidnog polja. Bili su nalik na mrave, koji male predmete vide, ali velike ne. A kad je pamćenje izdalo zapisi bili falsifikovani - kad se to dogodilo, tvrdnja Partije da je popravila uslove ljudskog života